

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Det foreliggende Lovforslag svarer til et af Toldraadet i December f. A. til Finansministeren fremsendt, som Raadet enstemmig havde vedtaget, med Anmodning om at Regeringen vilde gøre det til sit og søge det fremmet. Forslaget var ledsaget af to Rækker Bemærkninger, den ene af Raadets Flertal, den anden af et Mindretal, og af disse Bemærkninger, der ere aftrykte i hofølgende Bilag, og til hvilke man skal henvisse, fremgaar det, at Flertallet har strakt sig saa langt, det har skønnet det gør ligt, for at imødekomme Mindretallet, og at dette vel ikke mener at have opnaaet, hvad det anser for den ønskeligste Løsning, men dog efter Omstændighederne har kunnet slutte sig til Forslaget.

For Regeringens Vedkommende maa det udtales, at nogen stræng Nødvendighed for overhovedet at indføre en Nyordning indser den ikke er tilstede. Borgerne have i Toldsager den almindelige Adgang til Domstolene, men disse synes at fortolke Toldlovgivningen saaledes, at hvor det drejer sig om Skønnet angaaende Varernes „Beskaffenhed“, altsaa i Tariferingssspørgsmaal, er Administrationen øverste Instans. Denne Ordning har været gældende i umindelige Tider — er ogsaa gennemgaaende den, der praktiseres i den øvrige Verden —, og den støtter sig aabenbart paa, at medens den ikke har frembudt reelle Mangler af Betydning, vil enhver anden Ordning let kunne medføre større Ulemper end dem, man ved en Reform vilde bort fra. Begge Forhold have paany vist sig ved nærværende Lejlighed. Toldraadet har haft en stor Række Sager at behandle vedrørende Generaltolddirektoratets Resolutioner, men har i intet Tilfælde ment at kunne underkende Administrationens Afgørelser (jfr. Bilaget, S. 3), og en Henlæggelse af den endelige Afgørelse af Tariferingsager fra administrativ til juridicel Myndighed strander bl. a. paa, at de, som i og for sig ønske Reformen,

ville have en hurtig Afgørelse af Sagerne, men ikke vente at kunne faa en saadan, naar der skal være mere end én juridicel Instans. Og det forstaar sig af sig selv, at i Sager, hvor det drejer sig om samtidigt saa vidtrækkende og saa modstridende Interesser som her — for Borgernes Forbrug, for Næringslivet og for Statskassen —, vil man ikke kunne opgive Administrationen som den øverste ansvarlige, uden at Højesteret træder i Stedet, hvis da ikke Vilkaarene for en for Borgerne og for Staten betryggende Afgørelse skulle blive ringere og ikke bedre end nu.

Af de samme Grunde, der have ledet Toldraadet, og som fremgaa af dettes Udtalelser, har Regeringen imidlertid ment, at man ved en Institution som den i Lovforslaget foreslaaede saa vidt muligt burde imødekomme de fremsatte Ønsker. Naar Lovforslaget bliver til Lov, ville Borgerne beholde den Ret til at søge Domstolene, som de have nu, og de ville desuden opnaa, at hvis Generaltolddirektoratets Afgørelser — deriblandt ogsaa forskellige af dem, som i hvert Fald ville ligge uden for Domstolskompetence — appelleres til Finansministeren, ville Sagerne blive behandlet i det af Toldraadet valgte staaende Udvalg, og at dettes Votum skal foreligge for Ministeren, før han træffer sine Afgørelser.

Gennem Lovforslagets forskellige Paragrafer er der givet Toldraadsudvalget Adgang til at skaffe sig alle fornødne Oplysninger saavel fra Administrationen som fra sagkyndige uden for denne (§ 2), og der er givet Sikkerhed for, at ikke blot Ministeren bliver fuldt bekendt med Udvalgets Stilling, men at ogsaa Appellanten kan faa Underretning herom (§§ 3 og 4). Det vil endelig findes rimeligt, at der for at forebygge Misbrug af Appellretten er givet Udvalget Ret til, naar Forholdet taler derfor, at paalægge Appellanten at deltage i de med Sagens Behandling forbundne Omkostninger (§ 4, sidste Punktum).